

Spoštovani sokrajani, cenjeni predstavniki borcev in občine, spoštovani župan, spoštovana ravnateljica, dragi učenci!

Gentili concittadini, stimati rappresentanti dei combattenti e del comune, cari alunni!

Zbrali smo se ob dnevu spomina na mrtve – ob dnevu, ko se naš pogled ustavi in korak upočasni. To je dan, ko se poklonimo spominu na vse, ki jih ni več med nami; ljubljene domače, prijatelje, znance. Mehko in tiho žari spomin na njihove obraze, naša skupna druženja, na poti, ki so jih prehodili, življenje, ki so ga ljubili.

Prav tu, ob spomeniku dr. Alešu Beblerju, se s spoštovanjem in hvaležnostjo spominjamo tudi vseh, ki so v najtežjih trenutkih zgodovine izbrali pokončnost, pogum in vero v svobodo. V svoboden dom in svobodno uporabo maternega - slovenskega jezika. Padli borci NOB in vsi tisti, ki so jim pomagali in to plačali z življenjem, niso padli zaman. Padli so zato, da bi življenje kot tako lahko obstalo. Njihova žrtev ni bila darilo zgodovini, temveč prihodnosti – da bi ta narod smel dihati v svojem jeziku, na svoji zemlji, med svojimi ljudmi.

Ko se jih spominjamo, ne iščimo zgolj velikih besed. Njihova moč je bila v dejanjih, v tistem tihem, a odločnem "ne", izrečenem nasilju, in v "da", izrečenem svobodi. To je sporočilo, ki presega čas in okoliščine: da človek ni resnično človek, dokler ne stoji za tem, kar je prav.

Za mlade generacije ta spomin ni in nikoli ne bi smel predstavljati bremena. Je življenjska popotnica - čeprav danes ne stojimo pred enakimi preizkušnjami, nas duh njihovega boja uči, da je svoboda vedno krhka in vedno vredna varovanja. Da se dostojanstvo človeka začne v spoštovanju drugega in da je odgovornost do skupnosti temelj osebne svobode. Naj bodo grobovi padlih borcev ne le tiha znamenja preteklosti, temveč opomnik prihodnosti, in, žal, tudi sedanjosti.

Svoboda je darilo, ki ga nikoli ne smemo jemati kot samoumevnega, temveč ga moramo vsak dan znova negovati z odprtostjo, solidarnostjo in pogumom. Dragi zbrani, danes se poklanjamo mrtvim, a ob tem slavimo življenje. Naj bo naš spomin spoštljiv, naš korak pogumen in naš pogled usmerjen naprej.

Dovolite, da zaključim s svojo pesmijo:

Vsi ti obrazi

črno belega

spomina

njih

glasovi

smeh

vonj njihovih
dlani

vsi ti obrazi
zlatih lic

ne slišijo več

vetra
ptic

o njih
o naju

šepetajo
le drevesa

skale

neskončna
temna
plima

Maja Pišot Cvikl